

1. La Creació: El regal de Déu (Gn 1-2)

Al principi dels temps, abans que existís el flux de les hores o la immensitat de l'espai, Déu, per un acte lliure de la seva voluntat i amor infinit, va donar origen a tot allò que existeix. La narració bíblica ens presenta un Déu transcendent, és a dir, que està per sobre de tot el que ha estat creat. A diferència dels mites dels pobles veïns, Déu no lluita contra forces caòtiques, sinó que ordena l'univers mitjançant l'eficàcia de la seva paraula. "Que es faci", va dir Déu, i la llum va dissipar les tenebres primordials. Amb aquesta mateixa autoritat sobirana, el Creador va anar separant les aigües del cel i de la terra, establint els límits del mar i fent brollar de la terra tota mena de vegetació i arbres fruiters. Cada etapa d'aquesta obra no era fruit de l'atzar, sinó d'un disseny savi i amorós; per això, després de cada jornada, el text subratlla que "Déu veié que era bo", confirmant que la matèria i la vida tenen una bondat intrínseca pel seu origen diví. El firmament es va poblar d'astres per governar el dia i la nit, i les aigües i l'aire es van omplir d'éssers vivents. Tot i això, la creació encara esperava el seu protagonista. En un segon moment de solemnitat especial, Déu va decidir crear l'ésser humà. La Bíblia destaca que, mentre les altres coses van ser creades per un mandat general, per a l'home Déu sembla "aturar-se" i deliberar: "Fem l'home a la nostra imatge i semblança". Aquest "fem" és una primera intuïció de la Santíssima Trinitat. Déu és un Déu social; en Ell mateix hi ha una relació d'Amor. Ho dirà clarament al Nou Testament, però de moment aquesta Veritat queda suggerida. Així doncs, del "fem", sorgeix de la pols de la terra i de l'alè diví l'home (Adam), i del seu mateix costat, per mostrar la igualtat de naturalesa, va sorgir la dona (Eva). Tots dos van ser col·locats al jardí de l'Edèn, no com a esclaus, sinó com a senyors i custodis de la creació, dotats d'intel·ligència i voluntat per entrar en un diàleg d'amistat amb el seu Creador. Finalment, en arribar el setè dia, Déu va descansar. Aquest descans no indica fatiga, sinó la plenitud de l'obra complerta. En beneir aquest dia, Déu va santificar el temps i va oferir a l'ésser humà l'oportunitat de participar de la seva alegria eterna. Tot el cosmos va quedar així constituït com un temple immens on l'home,

com a sacerdot de la creació, està cridat a donar glòria a Déu, reconeixent en la bellesa del que ha estat creat el reflex de la perfecció invisible del Creador.

Punts clau segons la Bíblia

- Creació "ex nihilo": Déu és l'origen absolut de tot; res preexisteix a la seva acció creadora.
- Bondat ontològica: El mal no és una creació de Déu; tot el que surt de les seves mans és fonamentalment bo.
- Dignitat de la persona: L'ésser humà és l'única criatura a la terra que Déu ha estimat per ella mateixa, creada per a la comunió amb Ell.
- Unitat i sexualitat: La creació de l'home i la dona estableix el fonament de la igualtat de dignitat i la vocació a l'amor.
- La fi de la creació: El món ha estat fet per a la glòria de Déu i perquè l'ésser humà hi trobi el camí cap al seu destí etern.

Text bíblic

Consulta la font original aquí: **Gènesi 1 i 2 (BCI)**

Activitats de Reflexió

1. Comprensió del text: Segons el relat del Gènesi, quina frase utilitza Déu per ordenar l'univers i quina observació fa el text després de cada jornada de creació?
2. Contingut doctrinal: Explica el concepte de "Creació ex nihilo" i per què el text afirma que la matèria té una bondat intrínseca.
3. Antropologia cristiana: Quin significat té per a la doctrina catòlica l'ús del plural "Fem" en la creació de l'home i què revela sobre la naturalesa de Déu?
4. Aplicació catequètica: El text descriu l'ésser humà com a "sacerdot de la creació". Com pots tu, en la teva vida diària, donar glòria a Déu a través de la natura?
5. Compromís de fe: Si Déu va "descansar" el setè dia per santificar el temps, de quina manera el descans dominical t'ajuda a participar de l'alegria del teu Creador?

← Torna a l'Inici